

A woman in a red dress is walking away from the camera down a narrow, sunlit street in Naples. The street is paved with cobblestones and lined with old buildings. The scene is bathed in warm, golden light, suggesting late afternoon or early morning. The woman is looking back over her shoulder. The overall atmosphere is nostalgic and evocative.

De
stem van
Napels

SARAH STEELE

Een actrice ontdekt het vergeten verhaal van een moedige vrouw
die in de Tweede Wereldoorlog het verzet wist aan te vuren.

Sarah Steele

De stem van Napels

Vertaald door Marija Veldhoen-van Welie

KokBoekencentrum Uitgevers - Utrecht

Proloog

Napels, september 1943

Haar longen brandden terwijl ze rende. De lucht was heet en dik van het stof en het cordiet nu Napels na jaren van oorlog de eindstrijd inging. Luisa ging op haar intuïtie en geheugen af toen ze haar weg zocht door het doolhof van nauwe, smalle steegjes, waarbij ze brandende vrachtwagens en kleine opstootjes zo veel mogelijk vermeed. Overal om haar heen kraakten schoten en dreunde de grond als gevolg van explosies. Het geluid van de donder dat losbarstte uit de stormwolken die zich boven haar hoofd verzamelden, was haast niet te onderscheiden van de oorlogsgeluiden om haar heen.

Als hij werkelijk had gedacht dat hij haar, door haar op te sluiten, ervan zou weerhouden om mee te vechten, dan was hij een nog grotere dwaas dan ze al had gedacht. Ze had de vrouwen van Napels opgeroepen om de Duitsers te laten zien dat ze net zo veel macht bezaten als tanks of machinegeweren. Ze had een leger leeuwinnen laten ontwaken en naar deze vrouwen was ze nu op weg.

Toen ze de hoofdstraat bereikte, hing daar de dikke rook van een brandende Duitse tank, waardoor het even leek alsof de Vesuvius, zichtbaar in de verte, ook zijn aandeel aan het drama had geleverd. Op de trappen van een kerk stond een priester, bedekt door een fijn laagje stof en gruis onder de donker wordende lucht. Hij spreidde zijn armen en citeerde met gesloten ogen op gedragen toon een psalm. *‘En Hij zal hun ongerechtigheid op hen doen wederkeren, en Hij zal hen in hun boosheid verdelgen; de*

HEERE, onze God, zal hen verdelgen.'

Iets verderop was een Duitse tank getroffen door een explosie; het kanon was vernietigd door een marmeren wastafel die uit een hoog raam naar beneden was gegooid. Een boze menigte sloot de tank in, terwijl Duitse soldaten uit de ingewanden van het omvergeworpen metalen beest kropen. Hun officier greep een jonge verzetsstrijder, zette een pistool tegen zijn hoofd, en pleitte voor een vrijgeleide voor de belaagde soldaten.

Ze realiseerde zich dat ze te lang was blijven staan, want ze werd herkend door een van de vrouwen en haar naam golfde door de menigte. De officier draaide zich om. Zijn ogen schoten heen en weer, tot ze op Luisa bleven rusten. 'Halt!' schreeuwde hij, en ze begon opnieuw te rennen. Ze waagde een korte blik achterom, lang genoeg om hem drie schoten af te zien vuren voordat hij de achtervolging inzette, waarbij hij snel op haar inliep.

Luisa schoot een zijstraat in en glipte de donkere binnenplaats op van wat eens een indrukwekkend palazzo was geweest, maar waar nu dakloze moeders een geïmproviseerd kamp hadden opgeslagen. Niemand zei iets tegen haar terwijl ze haar weg zocht tussen vieze matrassen en emmers door. Af en toe keek ze over haar schouder om te zien of de Duitser haar niet volgde. Hij wist wie ze was en hij wist welke prijs er op haar hoofd stond. Ze perste zichzelf in een portiek in de verste hoek van de binnenplaats en dwong zichzelf om rustig door haar neus te ademen. Ze legde haar vinger op haar lippen toen ze zag dat een kind haar aandachtig opnam. Ze wachtte dertig seconden, een minuut, twee minuten, voordat ze zichzelf toestond haar ogen te sluiten en diep uit te ademen.

Toen ze haar ogen weer opende, zag ze een paar centimeters van haar gezicht de loop van een oude, Duitse revolver. Ze rechtte haar schouders en keek strak in de lichtblauwe ogen van de soldaat, met haar hand stevig om het kleine pistool in haar zak geklemd. En toen, net toen hij de veiligheidspal ontgrendelde, opende de hemel zich met een donderend gekraak dat de grond

deed schudden. De kinderen schreeuwden. De straat was onmiddellijk doornat van de regen die al dagenlang had gedreigd te vallen. Een stortvloed van vies water stroomde de binnenplaats op en de families probeerden hun bezittingen veilig te stellen.

Ze klemde haar vinger om de trekker van het verborgen pistool. ‘Schiet,’ zei ze tegen de Duitser, haar stem zacht en hees. ‘Schiet me neer, als je durft. Ik ben Maddalena.’

Deel 1

1

Hollywood, 1964

Lola's oogleden voelden zwaar. Het felle licht dat door haar wimpers drong, liet haar even geloven dat ze op de Rodeo Drive uit een Cadillac stapte, met haar zandloperfiguurtje in een jurk geperst die meer liet zien dan hij verhulde, terwijl fotografen haar toeriepen te lachen, te pruilen, alles om hun de foto te geven waar ze de hypotheek weer een maand langer van konden betalen. Dat was iets voor later. Nu lag ze naast het zwembad dat ze gekocht had met geld dat ze had verdiend door met haar glanzende, zwarte haar en amandelvorige ogen in zwoele, romantische films en eigenzinnige komedies te schitteren.

Een bediende zeefde het kabbelende oppervlak van het water terwijl een koel briesje vanaf de Grote Oceaan landinwaarts waaide. Ze had geen idee hoelang ze hier in haar minuscule, gele bikini had gelegen, maar toen ze haar hand over haar dij liet glijden, voelde die warm aan. Als Johnny haar er niet voor gewaarschuwd had om haar huid, die haar Italiaanse afkomst verried, niet te donker te laten worden, zou ze hier de hele dag kunnen liggen, luisterend naar de cicaden en het verre geruis van het verkeer over de Sunset Boulevard in het dal. 'Ze houden van je exotische uiterlijk,' had hij gezegd, 'maar ze willen niet dat je eruitziet als hun dienstmeid.' Het was een moeilijke les, eentje die ze in de praktijk had geleerd. Ze mocht nu dan wel beroemd zijn, aan het begin was ze in Hollywood veel te vaak voor een bediende aangezien.

Lola had geen last van de hitte die in de heuvels rond

Hollywood hing. Ze was op een steenworp afstand van de straten van Napels opgegroeid met huizenblokken zo hoog als palm-bomen, waar zeelieden, grootmoeders en priesters zich van café naar bakkerij naar biechthokje haastten. In de steegjes, donkere spleten die de stad als een raster doorkruisten, vormde de verzengende hitte net zo'n bedreiging als de halfduistere portieken waar flonkerende messen je geduldig opwachtten.

Ze had het goed voor elkaar voor iemand die uit het slechte deel van de stad kwam; voor iemand die door haar vader naar de andere kant van de wereld was verbannen. *Wat is er van jou geworden, Papa?* vroeg ze zich af. *Woon je nog steeds in dat krappe appartement op de vierde verdieping, met een vrouw die wacht op je dood, zodat zij eindelijk aan haar leven kan beginnen?* Nu was ze hem dankbaar voor de verbanning naar het goedkope restaurantje Little Italy, waar haar enige fooi had bestaan uit de afdwalende handen van de klanten en een gratis pizza per dienst. Elke penny die ze overhield van haar karige loon, was naar de avondschool gegaan, waar Lolita twee keer per week lessen Engels volgde. De overige vijf avonden zat ze te leren. In een mum van tijd kon ze de viezeriken die dachten dat ze bij haar hun gang wel konden gaan in hun eigen taal vertellen hun handen thuis te houden. Maar als ze niet in die smoezelige tent had gewerkt, zou ze nooit Stanley Goldmann hebben ontmoet, de Hollywood-regisseur die op een avond langskwam en zag dat er een filmster schuilging achter het schattige schort en de grote, groene ogen. De rest was geschiedenis, en deze witte kubus van glas en marmer die ze thuis noemde, symboliseerde dat ze het ver had geschopt.

Lola duwde zichzelf omhoog uit de ligstoel en ging aan de rand van het zwembad staan. Even stelde ze zich voor dat ze op de rotsen bij Posillipo stond, een korte busrit van het centrum van Napels vandaan, terwijl gebronsde, halfnaakte jongens haar uitdaagden om te duiken. Een van hen sloeg zijn armen over elkaar; hij keek liever toe dan dat hij meeschreeuwde. Het was voor hem dat ze een diepe ademteug nam en de zee in dook, hopend dat hij haar jonge, soepele lichaam zou bewonderen.

Het was aan hem dat ze die zwoele zomer haar zorgvuldig bewaakte hart gaf, voordat ze leerde het gewond en gehavend weer te bewaken. Af en toe sprong het deksel van de doos vol herinneringen aan haar vorige leven ongevraagd open en ervoer ze opnieuw de pijn en schaamte van haar laatste maanden in Napels, voordat ze het deksel weer stevig dichtsloeg.

Lola strekte haar armen boven haar hoofd en ging op haar roodgelakte tenen staan, waarna ze door haar knieën boog en – met de vingertoppen eerst – in het zwembad dook. De opspattende druppels water verdampten onmiddellijk op de hete grond terwijl ze haar oude leven van zich afspoelde, als nieuw werd en haar pantser weer stevig optrok.

Ze hapte naar adem toen ze bovenkwam, terwijl het chloorwater van haar gezicht stroomde en haar zwarte haar als een cape achter haar aan dreef. Ze had Lolita Vaccaro opnieuw afgeschud. In haar plaats was er nu Lola Hart, de koningin van Hollywood.

★★★

‘Hé schat, wat zie je er geweldig uit.’ Toen ze voor de spiegel haar met diamanten bezette oorbellen indeed, ging Johnny achter haar staan, legde zijn handen om haar middel en kuste haar nek.

‘Hou op,’ lachte ze. ‘Ik heb twee uur over mijn haar gedaan.’

‘Tja, als je die mooie nek van je laat zien, moet je niet verbaasd zijn als mensen die willen kussen.’

Lola draaide zich om en sloeg haar armen om hem heen. ‘Later mag je doen wat je wilt, schat, maar nu moet je me loslaten. We vertrekken over tien minuten.’ Ze kuste hem licht op de mond en rook de whisky die hij al ophad. ‘Maak jezelf liever nuttig en help me met mijn rits, oké?’ Ze draaide zich om, zette haar handen op haar heupen en ademde diep in terwijl hij de rits omhoogtrok naar haar taille, waar hij werd verborgen door een grote strik die het laagste punt van haar strapless, goudkleurige brokaten jurk markeerde. Hij gaf haar een klopje op de billen en

fronste. ‘Heeft er iemand een uitstapje naar de bakker gemaakt?’

‘Zeg je nou dat ik dik ben?’

‘Ik zeg helemaal niets. Maar als je een rol krijgt in die nieuwe film van Rock Hudson, zul je een hoop tijd in je zwemkleding doorbrengen.’

Ze keek naar haar profiel in de spiegel. Er zat geen grammetje te veel op haar lichaam, behalve waar het publiek dat graag zag. Ze had volle heupen en borsten, maar haar middel was slank en haar armen en benen waren sterk omdat ze elke dag zwom. Maar misschien had Johnny gelijk: ze zou vanavond het dessert overslaan.

‘Hé, wat mij betreft zou je de hele dag ijs mogen eten.’

Ze glimlachte. ‘Je kent me. Je kunt het meisje wel uit Italië halen, maar...’

Hij draaide haar naar zich toe, zodat ze hem aankeek. ‘Je bent perfect, schatje. En ik kan niet wachten tot ik je straks helemaal voor mezelf heb.’

Waarom was hij toch zo ongelooflijk onweerstaanbaar? vroeg ze zich af, terwijl ze zijn ruige, sterke kaaklijn en glanzende, blonde haar opnam. Niemand zag er beter uit in avondkleding dan hij. Misschien was zijn tong af en toe wat scherp, maar dat maakte hij op andere manieren goed. Toen ze net had getekend bij de studio, was Johnny niet van haar zijde geweest. Hij had haar geholpen haar weg te vinden in de compleet nieuwe omgeving, waar ze de regels niet kende en haar taallessen bij de avondschool haar niet hielpen om het geklets en geroddel op de set te volgen. Hij was haar gids, maatje en tolk geweest en ze hield van hem omdat ze zich door hem iets minder een buitenstaander had gevoeld. Trouwens, als er een Oscar zou worden uitgereikt aan het best uitzierende filmstel, zou die nu op haar schoorsteenmantel staan.

Ze zag dat zijn vingers licht trilden terwijl hij speelde met zijn vlinderstrikje. Hij was nerveus. Er stond veel op het spel bij het diner bij de Goldmanns vanavond; misschien zelfs letterlijk als Johnny erin slaagde een rol te bemachtigen in Stanleys nieuwe

film. De laatste tijd had Johnny meer gepoold dan gefilmd en hij had een nieuw project nodig. Iets van hemzelf. Ze zou er nooit iets over zeggen, natuurlijk niet, maar de dingen waren aan het verschuiven en de ster van Johnny Jones zou niet meer zo helder schijnen als Lola er niet was geweest. Een paar dure flops hadden voor een kink in de kabel gezorgd en Hollywood róók het gewoon als een auteur op zijn retour was.

Maar nu wilde Stanley Goldmann dat Johnny zich verdiepte in zijn nieuwe film. Dat was tenminste hoe zij hem had gevraagd het richting Johnny te brengen. Het zag er goed uit voor Johnny.

Het nieuwe project was een oorlogsfilm over Napels en Lola had Stanley al gezegd dat zij er niets mee te maken wilde hebben. Ze zou alleen naar haar geboorteplaats terugkeren om de film te bekijken. Ze had er hard aan gewerkt om de nare herinneringen aan haar verleden te begraven en ze was niet van plan om ze binnenkort weer op te graven. Deze klus was voor Johnny, al maakte ze zich wel een beetje zorgen of hij het onderwerp van de film zou aankunnen. Hij was een van de vele veteranen wier spookbeelden tijdens hun onrustige slaap de kop opstaken en Lola had genoeg nachten naast Johnny doorgebracht om te weten dat je sommige dingen nooit kunt loslaten, hoe graag je dat ook wilt.

‘Kom je vanavond weer hiernaartoe?’ vroeg ze. Ze liet haar vingers over de satijnen revers van zijn avondjasje glijden. Stanleys geklets over Napels had haar van haar stuk gebracht en ze wilde vannacht niet alleen zijn. ‘Of zal ik naar jou komen?’ Ze vond het niet erg om bij Johnny te overnachten, maar ze gaf de voorkeur aan haar eigen huis, waar ze tenminste een dienstmeisje had, schone lakens, een zwembad dat geen vergaarbak van peuken en dode vliegen was, en een koelkast vol voedsel in plaats van drank.

‘Ik heb zitten nadenken, liefje.’ Hij fronste en ze onderdrukte het angstige gevoel dat ze iets verkeerd had gezegd, dat hij haar in de steek zou laten nu ze hem nodig had.

‘Je wilt hier niet meer heen komen?’

‘Natuurlijk wel, schat.’

‘Wat is er dan?’ vroeg ze, terwijl ze zijn vlinderstrikje rechte trok.

‘Het is gewoon een beetje maf dat we twee huizen hebben.’

Lola had vaak gedacht dat het juist door die twee huizen kwam dat ze nog steeds bij elkaar waren. ‘Het werkt goed, toch?’

Hij schudde zijn hoofd. ‘Ik ben niet zo goed in al dat gedoe over “gevoelens” en zo, maar je weet toch dat ik van je hou?’

‘Natuurlijk. Ik hou ook van jou.’

‘En we worden alleen maar ouder.’

Ze schoot in de lach. ‘Jij wordt dan misschien bijna veertig, schat, maar ik zit nog steeds aan de goede kant van de dertig.’

‘Nu nog wel. Maar over een poosje? Denk je dat je altijd de charmante señorita kunt blijven spelen?’

‘Signorina. Ik ben Italiaans, niet Spaans.’

‘Je weet wat ik bedoel.’

Soms was ze er niet zo zeker van wat hij bedoelde, maar nu wist ze het precies. Maar dit was niet het juiste moment om hem te tarten. Niet nu hij zenuwachtig aan zijn lippen likte, als een afwasser voor zijn eerste dienst bij Musso & Frank. ‘Wat wil je zeggen?’

‘Dat het misschien tijd is om dingen officieel te maken. Vast te leggen.’

Hij schonk haar zijn scheve glimlach die haar vlinders in haar buik bezorgde en die haar altijd naar meer deed verlangen.

‘Johnny, wat ga je doen?’

Hij knielde aan haar voeten en terwijl ze hem toe wilde roepen dat hij op moest staan, verlangde ze net zo sterk naar het leven dat ze samen zouden kunnen hebben als hij aan zijn problemen werkte.

Hij stak zijn hand in zijn jaszak en haalde een fluwelen doosje tevoorschijn. ‘Lola Hart, ik hou van je,’ zei hij. ‘Wil je met me trouwen en de moeder van mijn kinderen worden?’

‘Kinderen?’ zei ze, licht terugdeinzend. Die woorden had ze niet verwacht. De gedachte dat ze op een dag een eigen gezin zou hebben had ze ver weggestopt.

‘Lola, laat me er niet om hoeven smeken.’ Hij stak haar het

doosje toe. Er stonden tranen in zijn ogen toen ze het van hem aanpakte.

‘Tjonge, heb je bij Liz Taylor ingebroken?’ vroeg ze toen ze het doosje openklapte en een ring met een diamant zo groot als haar duimnagel naar haar glansde.

‘Vind je hem mooi?’

Die ellendige Johnny. Hij wist maar al te goed dat ze gek was op glinsterende dingen – welk voormalig achterbuurtkind was dat nu niet? – en dat onder haar elegante uiterlijk nog steeds een vijftienjarig schoolmeisje huisde als het op romantiek aankwam.

En dus liet ze hem haar hand pakken en de oogverblindende steen als een contract aan haar vinger schuiven.

Mevrouw Jones. Ze liet de naam een paar keer door haar gedachten gaan. Hij leek nog niet helemaal bij haar te passen, maar dat zou gauw genoeg wel zo zijn. Daar zou ze wel voor zorgen.

***

‘Rij nog even een extra rondje, oké?’ vroeg Johnny aan de chauffeur van Lola’s splinternieuwe, snoepruze Cadillac.

De man haalde zijn schouders op en trok weer op. Lola keek naar Johnny. ‘Waarom deed je dat?’ vroeg ze. ‘Zo komen we te laat.’

‘Zag je niet wie er net uit die Pontiac stapte?’ vroeg hij. Hij gebaarde naar de krioelende fotografen en de felle lichtflitsen voor de art-deco-gevel van Perino, het hipste restaurant in de stad.

‘Is dat belangrijk dan?’

‘Dat was Audrey Hepburn. Wil je in haar schaduw staan op onze grote avond? Hé, waarom doe je die lange, zwarte handschoenen uit je handtas niet aan? Die diamant zal daar prachtig tegen afsteken.’

Lola keek naar de ring, die nu al veel te zwaar aanvoelde. ‘Schat, je hebt me toch niet gevraagd om met je te trouwen zodat onze foto op de voorkant van de *Variety* komt te staan?’

Hij draaide zich met een gekwetste blik in zijn ogen naar haar toe. ‘Denk je dat echt, liefde? Ik wil gewoon de hele wereld laten weten hoeveel ik van je hou.’

Ze leunde tegen hem aan. ‘Het spijt me. Dat weet ik.’

Johnny bonkte met zijn vuist tegen het dak van de auto. ‘Je kunt nu stoppen,’ zei hij, toen ze opnieuw de stroom van luxe auto’s naderden.

De fotografen die voor het restaurant rondhingen, keken aandachtig door het achterraam van Lola’s auto. Een golf van opwinding verspreidde zich toen ze haar zagen. Ze zou dol moeten zijn op dit deel van haar werk, maar ze voelde zich nog steeds de omhooggevallen immigrant. Zou ze ooit geloven dat ze het recht had om hier te zijn? Ze haalde diep adem, sloeg haar stola van nertsbont om haar schouders en glimlachte toen de chauffeur het portier opende en Johnny uitstapte. In het flitslicht van klikkende camera’s stapte ze uit en liet zich door Johnny over de rode loper op het trottoir leiden.

Ze hielden stil onder de overkapping van het restaurant, waar ze koket voor de camera’s poseerde. Haar linkerhand onder haar kin, Johnny’s arm om haar schouder. Ze liet haar nertsstola wat van haar schouders glijden, zodat haar lange hals en de welving van haar borsten prachtig uitkwamen.

‘Hé, Lola, heb je een nieuwe ring?’ riep een van de fotografen, terwijl hij zijn gleufhoed weer op zijn hoofd plantte.

Een gemurmel verspreidde zich onder de mannen. ‘Lola, gaat hij eindelijk fatsoenlijk met je trouwen?’ schreeuwde iemand.

Ze keek op naar Johnny en plantte een zoen op zijn lippen, en gaf hun zo precies de reactie waar ze op hoopten.

‘Dat doe ik zeker,’ zei Johnny. Hij zwaaide en liet zijn hand op haar onderrug rusten toen de portier hen naar binnen leidde.

Ze konden zichzelf met moeite verstaanbaar maken in het kabaal van stemmen en muziek in het volgepakte restaurant, met gasten die gekleed waren alsof ze de uitreiking van de Academy Awards bijwoonden. Ze keek om zich heen: daar waren Cary Grant, Natalie Wood, Jayne Mansfield in een ongelooflijk laag

uitgesneden jurk, die nauwelijks meer fatsoenlijk was te noemen. Decorum, zou Lola haar willen vertellen, maakte dat je hier hoorde. Een décolleté was morgen al oud nieuws.

Een bediende in een witte smoking bracht hen naar hun gezelschap. Lola was zich ervan bewust dat de mannen naar haar keken. De helft van het vertrek keek begerig naar haar, terwijl hun vrouwen haar opnamen alsof ze wilden zeggen: *Haal eruit wat erin zit, schat. Het is zo voorbij.* De vrouwen konden elkaar niet luchten of zien in dit gezelschap waar je alleen overleefde als je de jongste, slimste of rijkste was.

De Goldmanns waren in een gesprek verwickeld met een jongeman die Lola nooit eerder had gezien. Stanley stond op toen hij hen zag aankomen. ‘Johnny, goed je te zien,’ zei hij. Zijn overhemd spande om zijn buik en zijn witte vlinderstrik verdween bijna onder een serie onderkinnen. ‘En Lola, lieverd. Je ziet er prachtig uit. Zei ik je niet dat ze Sophia Loren naar haar geld kan laten fluiten, Joe?’ vroeg hij de jongeman die naast hem zat.

‘Breng haar toch niet zo in verlegenheid,’ zei Betty, terwijl ze haar man een speelse draai om de oren gaf voordat ze Lola op de wangen kuste. ‘Of Joe,’ voegde ze eraan toe, toen ze zag dat er een lichte bos op het sproetige gezicht van de bleke jongeman verscheen.

‘Joe Murphy hier is mijn nieuwe schrijftalent,’ legde Stanley uit toen Johnny en Lola gingen zitten. ‘We hebben geluk dat we hem aan boord hebben bij dit project.’

De jongeman leek slecht op zijn gemak in zijn glimmende, nieuwe avondjasje, terwijl hij Lola een verlegen, scheve glimlach toewierp. Ze vermoedde dat hij liever ergens in een rokerige pianobar zou zitten met een stel andere slim uitzierende jongemannen, om samen te lachen om het soort mensen waar hij nu de avond mee moest doorbrengen. Een deel van haar zou ook liever in die pianobar zijn.

‘Dit is Johnny Jones,’ ging Stanley verder. ‘Hij gaat voor de mannelijke hoofdrol.’

Joe trok een wenkbrauw op. 'Die van de knapste verzetsstrijder van Napels? Ik dacht dat we voor iemand met een ruige uitstraling zouden gaan, Stanley.'

'Jij schrijft, ik doe de rolverdeling, Joe.' Stanley glimlachte naar Lola. 'En dit is de jongedame die me de slechtste pizza in New York voorzette, en vervolgens mijn beste actrice werd.'

'Lola is trouwens ook mijn verloofde, sinds ongeveer een uur,' viel Johnny hem in rede. Even las Lola de verrassing in Betty's ogen. Op Joe's gezicht lag een onverschillige trek.

'In dat geval zijn felicitaties op zijn plaats.' Stanley knipte met zijn vingers naar een langlopende ober. 'Champagne,' riep hij met zijn lijzige accent, dat zijn afkomst uit New Jersey verried, waarna hij voor de hele tafel krabkroketteren en filet mignon bestelde.

'Ik neem de salade,' zei Lola. Toen ze zag dat iedereen haar aankeek, voegde ze eraan toe: 'Volgende week nemen we badpakscènes op.'

'Onzin.' Betty boog zich over de tafel naar haar toe en gaf haar een klopje op haar hand. 'Je moet goed eten. Waarom kom je niet eens langs voor mijn gehaktbrood, lieverd?'

'Als dat zou kunnen,' lachte Lola.

'Kun je niet zelf beslissen wat je eet?' vroeg Joe met een licht Iers accent.

'Jongeman, jij hebt nog een hoop te leren. De filmstudio betaalt haar en dus kan ze maar beter luisteren als ze zeggen wat ze moet eten.' Stanley richtte zich tot de anderen. 'Hij is zo groen als een nieuwe aardappel, maar Joe is een van de beste schrijvers die ik ooit ben tegengekomen.'

'Dan hoop ik dat je het de moeite waard vindt,' zei Joe tegen Lola, die een kinderachtige neiging voelde om hem te knijpen.

'Reken maar dat Love Boulevard vier maanden hongерlijden waard was.' Ze begaf zich op wankel grond, want hoewel de kaartopbrengsten van haar laatste film haar voor de komende jaren verzekerden van Cadillac's en bontjassen, kon hij niet bepaald kunst genoemd worden.

‘Die heb ik gemist.’

Stanley leunde achterover en stak een dikke sigaar op. ‘Niet intellectueel genoeg voor jou, hè, Joe?’ grinnikte hij.

‘Romantiek is niet echt mijn ding, maar ik heb gezien dat je goed kunt acteren,’ ging Joe verder. ‘Maar waarom blijf je van die tweederangsfilm doen? Ik bedoel, ik snap dat ze goed verdienen, maar –’

‘Hé,’ onderbrak Johnny hem, terwijl hij over de tafel leunde en met zijn vinger in Joe’s richting wees. ‘Een beetje respect alsjeblieft.’

Joe stak zijn handen omhoog. ‘Ik wilde niemand beledigen.’

Lola voelde dat Johnny naast haar verstijfde. Ze sloeg haar arm om hem heen en leunde tegen zijn schouder. ‘Het is al goed, Johnny. Joe is nieuw hier. Zoals Stanley al zei: hij weet nog niet hoe dingen hier werken.’

Joe haalde zijn schouders op. ‘Ik denk alleen maar dat Lola veel te goed is voor een paar van haar films.’

Stanley gaf hem een schouderklopje. ‘Oké, jongen. Zo is het wel genoeg. Als je van deze film af wilt, moet je vooral zo doorgaan.’

‘Maar hij heeft wel gelijk,’ hoorde Lola zichzelf zeggen. Ze had er genoeg van om een rondborstige barmeid te spelen in een film over een of andere revolverheld en ze had er ook genoeg van dat ze alleen maar werd gecast zodat mannen het niet erg zouden vinden om meegesleept te worden naar negentig minuten romantisch gezemel. ‘De meeste films die ik heb gemaakt zijn gewoon troep.’

‘Die films hebben je groot gemaakt,’ zei Johnny, terwijl hij net iets te hard in haar dij kneep. ‘Ik denk dat Lola bedoelt dat ze dankbaar is voor de rollen die ze heeft gekregen. Toch, schat?’

‘Absoluut. Maar goed, vanavond draait het om Johnny en wat hij kan betekenen voor deze nieuwe film.’

‘Bedankt dat je mij overweegt voor de rol, Stanley,’ zei Johnny. Lola hoorde de kwetsbare toon in zijn stem.

Lola keek Stanley aan en schudde bijna onmerkbaar haar

hoofd zodat hij zich niet zou laten ontglippen dat hij Johnny alleen maar een kans gaf omdat zij hem daarom had gesmeekt.

‘Ik beloof niets, Johnny,’ zei Stanley, één hand opstekend. ‘Maar ik sta ervoor open.’

Johnny haalde zijn hand van Lola’s dij. ‘Deze film staat me wel aan. Wist je dat ik in de oorlog in Frankrijk zat? Je wilt natuurlijk iemand die begrijpt hoe het daar was.’

‘Nou, het speelt in Napels, niet in Frankrijk...’ zei Stanley.

‘Ik weet dat ik het goed zou doen.’

‘Ik twijfel er niet aan of je een goede hoofdrolspeler zou zijn. En je hebt je eigen Napolitaanse privécoach, toch, Lola?’

Ze schudde haar hoofd. ‘Niet ik. Ik ben daar in geen jaren geweest.’

‘Kom je uit Napels?’ vroeg Joe.

‘Uit de buurt van Napels.’

Zag ze Stanley en Joe een snelle blik uitwisselen, een klein knikje, alsof ze een hint hadden gekregen?

‘Ehm, Joe,’ zei Stanley, ‘misschien hebben we ook wel een rol voor Lola in de film?’

Dat was het dus. Dit etentje draaide helemaal niet om Johnny; het was vooropgezet spel om haar aan boord te krijgen.

‘Maar het is een oorlogsfilm,’ zei Johnny. ‘Dat is niet echt Lola’s genre.’

Stanley leunde achterover, terwijl hij in de lucht prikte met zijn sigaar. ‘Zo’n slecht idee is het niet. Lola komt uit de stad en ze heeft net weer laten zien dat ze haar Italiaanse temperament daar niet heeft achtergelaten toen ze vertrok. Is er een rol voor haar, Joe?’

‘Nee...’ Lola’s hart raasde van paniek. Ze had haar uiterste best gedaan om Stanley zo ver te krijgen om Johnny de hoofdrol te geven – hij was niet de eerste keus geweest, en toen had Stanley ook al gepeild of zij ook wat voelde voor een rol in de film. Dat had ze geweigerd, maar blijkbaar gaf Stanley niet zomaar op.

‘Vast wel,’ zei Joe. ‘Johnny heeft de rol van de man die een

opstand tegen de Duitsers leidde. Misschien had hij een vrouw. Of kunnen wij een vrouw in het verhaal schrijven.'

'Maar Lola heeft het druk,' zei Johnny. 'Als ze klaar is met de opnames van *The Good Things*, gaat ze het scenario doorlezen voor de nieuwe film van Rock Hudson. Hij wil haar er per se in hebben.'

'Laat hem maar aan mij over,' glimlachte Stanley van de overkant van de tafel, terwijl hij op zijn sigaar tikte.

Lola rechtte haar rug. 'Alsjeblieft, Stanley... Je weet dat ik niet terug kan naar Napels,' zei ze zacht.

'Ik zie Lola trouwens niet echt voor me in een oorlogsfilm,' zei Johnny op iets luidere toon. 'Voor zover ik me herinner, liepen er geen vrouwen in badpak te pronken toen wij in Frankrijk landden en ons een weg door Europa vochten. Deze rol vraagt om een échte actrice.'

Ze zat nu stijf rechtop. Hoe dúrfdde hij? Ze herinnerde zich die wanhopige oorlogsjaren nog heel goed, hoe haar moeder had geknokt om eten op tafel te krijgen voor Lola, terwijl haar oudere broer in de bergen vocht, om nooit meer thuis te komen. Geen andere actrice zou die rol zo goed kunnen spelen als zij. Maar er was ook geen andere actrice die het moeilijker zou vinden om terug te keren naar Napels dan zij.

'Volgens mij is dit precies wat Lola's carrière nodig heeft,' zei Stanley.

'Kom nou, Stanley.' Johnny ging achterover zitten en spreidde zijn armen. 'En Joe, jij weet dat net zo goed. Lola is niet de juiste keuze voor deze film.'

'Ze zit hier trouwens zelf ook,' snauwde Lola.

Betty leunde voorover. 'Goed punt, lieverd.'

'Het punt is,' zei Stanley, 'dat deze film ook geld in het laatje moet brengen. En daarvoor heb ik de gezichten nodig die het publiek graag ziet. En op dit moment kunnen ze geen genoeg krijgen van Lola.'

'Wist je hiervan?' vroeg Johnny aan Lola.

'Ik heb je verteld dat ik niet terug wil naar Napels en dat ik

geen rol wil in deze film.' Lola keek Stanley woest aan. 'En dat meende ik.'

Stanley leunde achterover en keek haar met toegeknepen ogen aan. 'Maar het is een feit, Lola, dat jij Napels kent. Je weet wat daar gebeurd is, je kent de vrouwen. De rol is jou op het lijf geschreven. Stel het je eens voor: een verzetsstrijder en zijn mooie vrouw?'

Betty glimlachte. 'Zou dat niet fantastisch zijn? Jullie tweetjes in de film?'

Johnny tikte met zijn mes op de tafel. 'Zeg je nou dat ik de klus alleen krijg als Lola meedoet?'

Stanley schudde zijn hoofd. 'Zo zou ik het niet zeggen.'

'Nou, zo klinkt het wel.'

'Moet je horen, jongen, ik kan iemand anders die rol geven als het je niet aanstaat.'

Lola voelde de champagne branden in haar maag. Johnny had deze klus nodig en als zij niet mee zou doen, was de kans groot dat hij binnenkort zonder werk zou zitten.

Johnny keek haar aan, zijn ogen brandend van verlangen naar de vergetelheid die een fles whisky zou brengen zodra ze thuiskwamen. 'Wil je deze rol?'

'Nee, maar ik wil dat jij in deze film komt. En dus heb ik niet echt een keus, of wel dan?'

Stanley keek Johnny over de tafel aan. 'Wat zeg je ervan, Johnny? Het gouden koppel dat zij aan zij speelt?'

Johnny slaakte een diepe, bezwaarde zucht die Lola vertelde dat het laatste woord hier nog niet over gezegd was. Hij pakte zijn glas champagne, sloeg het in één teug achterover en vulde het direct weer bij. 'Wie ben ik om dwars te gaan liggen?' Hij keek haar aan. 'Maar alleen als je dan niet die rol in de Hudson-film neemt, oké?'

'Prima,' zei ze rustig.

Alleen Stanley leek deze overwinning te vieren en bestelde nog een fles. Betty keek Lola van de andere kant van de tafel aan met de blik van een moeder die op het punt staat haar kind

naar een zomerkamp te sturen dat geleid wordt door criminelen, en Joe vermeed haar blik en speelde met de mouw van zijn avondjasje.

Naast haar was Johnny's stekende woede bijna voelbaar, waardoor ze de neiging kreeg om aan haar arm te krabben. Ze voelde zich alsof ze per ongeluk een grote misdaad had begaan.

TWEE VROUWEN DIE NIET TERUGDEINZEN ALS HET MOEILIJK WORDT

Napels, 1943. Luisa Giordano heeft veel verloren: haar moeder aan een dodelijke ziekte, de man van wie ze hield aan de nazi's en haar ongeboren kind door toedoen van haar echtgenoot. Het enige wat ze nog heeft is haar stem. Die gebruikt ze om de vrouwen van Napels aan te vuren tot verzet.

Los Angeles, 1962. Actrice Lola Hart heeft een lange weg afgelegd van de schimmige straten van Napels naar het blinkende Hollywood. Wanneer ze de rol van haar leven aangeboden krijgt als heldin van het Italiaanse verzet, weet ze dat terug naar huis gaan ook betekent dat ze met pijn uit het verleden zal worden geconfronteerd.

Maar als ze op zoek gaat naar het verhaal achter de film ontdekt ze dat er in Napels veel mensen zijn met geheimen en dat de vrouw die ze moet spelen de grootste van allemaal in bezit heeft...

Sarah Steele werkte jarenlang in de uitgeefwereld voor ze besloot zelf een boek te schrijven. Eerder verschenen twee historische romans over de Tweede Wereldoorlog: *Het kersenspoor* en *De vergeten spionne*.

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT

NUR 342

9 7890291736282